

POSTANOWIENIE

Dnia 14 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 14 marca 2024 r.
sprawy **R. Z.**
skazanego z art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.
w zw. z art. 31 § 2 k.k.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 22 września 2023 r., sygn. akt IV Ka 1501/21,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie
z dnia 3 lutego 2021 r., sygn. akt II K 14/20/K,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.**

[PGW]

UZASADNIENIE

R. Z. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa - Krowodrzy w Krakowie z dnia 3 lutego 2021 r., w sprawie sygn. akt II K 14/20/K na karę 2 lat

pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy w Krakowie, po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez oskarżonego i jego obrońcę, wyrokiem z dnia 22 września 2023 r., sygn. akt IV Ka 1501/21, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że obniżył orzeczoną karę do roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności. W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Obrońca skazanego wniósł kasację od wyroku Sądu odwoławczego, zaskarżając go w całości i zarzucając:

1. rażące naruszenie przepisów art. 193 § 1, 2 i 4 k.p.k. oraz art. 201 k.p.k. i art. 7 k.p.k. poprzez:

„a) danie wiary jedynie opinii biegłych z CMUJ, z której wynikało, że oskarżony nie cierpi na padaczkę (i nie wskazuje na nią dokumentacja medyczna) oraz nie stwierdzono u niego zaburzeń świadomości i amnezji, a jego rozpoznanie znaczenia czynów lub kierowanie postępowaniem nie było ograniczone, pomimo sprzeczności tej opinii z pozostałymi wydanymi w toku sprawy opiniami biegłych oraz zgromadzonym materiałem dowodowym - dokumentacją lekarską - z których jednoznacznie wynikało, że oskarżony od wielu lat cierpi na padaczkę, był na nią przez wiele lat leczony, zaburzenia pracy mózgu znajdowały potwierdzenia w badaniach EEG i działał w warunkach art. 31 § 2 k.k.;

b) rozstrzygnięcie sprawy przez Sąd bez zasięgnięcia opinii biegłych w zakresie wiadomości specjalnych dotyczących ewentualnej niepoczytalności oskarżonego spowodowanej ówczesną chorobą nowotworową i leczeniem w formie chemioterapii (okoliczność ta była wskazywana m.in. w opinii sądowo lekarskiej z dnia 7 listopada 2018 r.)”.

Na tej podstawie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Krakowie do ponownego rozpoznania.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, stąd jej rozpoznanie i oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Brak jest podstaw do uznania za zasadny i skuteczny pierwszego z podniesionych w kasacji zarzutów, w którym skarżący zarzuca rażące naruszenie art. 193 § 1, 2 i 4 k.p.k., art. 201 k.p.k. i art. 7 k.p.k., poprzez uznanie za wiarygodną opinii biegłych z Zakładu Medycyny Sądowej [...] w K. pomimo jej sprzeczności z inną opinią oraz zgromadzoną dokumentacją lekarską.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że oskarżony w toku postępowania w tej sprawie był dwukrotnie badany przez biegłych lekarzy psychiatrów w celu ustalenia jego poczytalności *tempore criminis*. Po raz pierwszy w postępowaniu przygotowawczym, na polecenie prokuratora. Opiniujący wówczas dwaj biegli lekarze psychiatrzy, po przeprowadzeniu badania psychiatrycznego oskarżonego oraz w oparciu o całość posiadanych danych, w opinii z dnia 4 stycznia 2018 r. stwierdzili, że oskarżony dokonując zarzucanego czynu miał w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozumienia znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem w rozumieniu art. 31 § 2 k.k. (k. 153 - 159). Na podstawie tej opinii Sąd I instancji przyjął, że oskarżony zarzucanego mu czynu z art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. dopuścił się w warunkach określonych w art. 31 § 2 k.k., powołując ten przepis w podstawie skazania.

Z kolei, Sąd Okręgowy w Krakowie, w toku postępowania odwoławczego, na rozprawie w dniu 8 czerwca 2022 r., z urzędu dopuścił dowód z opinii ZMS [...] „sporządzonej z udziałem przynajmniej dwóch biegłych lekarzy psychiatrów oraz biegłego neurologa” na okoliczności wskazane w tym postanowieniu (k. 474 - 475).

Zespół opiniujący, składający się z pięciu biegłych lekarzy różnych specjalności, w tym dwóch lekarzy psychiatrów, w swojej opinii stwierdził, że oskarżony w chwili czynu miał zachowaną zdolność rozpoznania czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

Sąd odwoławczy, jakkolwiek rzeczywiście uznał za wiarygodną tę drugą opinię, zwłaszcza w zakresie szeregu dokonanych w niej ustaleń co do stanu zdrowia oskarżonego i rozpoznanych (wykluczonych) schorzeń, co racjonalnie i przekonująco uargumentował (zob. uzasadnienie s. 8 - 9), to jednak, co zresztą też oczywiste (z uwagi na działanie zakazu *reformationis in peius* z art. 434 § 1 k.p.k.),

utrzymał w mocy wyrok skazujący w kształcie ustalonym w pierwszej instancji, na podstawie tej pierwszej opinii, a więc z poszanowaniem wynikającego z chronologicznej pierwszej opinii biegłych ustalenia o działaniu oskarżonego w warunkach ograniczonej w stopniu znacznym poczytalności. Nie może więc być tu mowy o żadnej nierozstrzygniętej przez Sąd odwoławczy sprzeczności pomiędzy tymi opiniami. Jasno wynika z wyводу tego Sądu, że gdyby nie przeszkoda procesowa z art. 434 § 1 k.p.k., w pełni obdarzyłby przymiotem wiarygodności opinię zespołu biegłych z ZMS [...]. Tak postępując Sąd ten w żaden sposób na naruszył przepisów powołanych w podstawie prawnej tego zarzutu. Również skarżący nie powinien mieć wątpliwości, że oskarżony został ostatecznie skazany za przestępstwo znęcania się nad żoną popełnione w warunkach art. 31 § 2 k.k., gdyż jednoznacznie wynika to z treści zaskarżonego wyroku.

Tak więc do naruszenia art. 193 § 1, 2, 2a i 3 k.p.k. (w tym przepisie nie ma bowiem jednostki oznaczonej paragrafem 4) nie mogło dojść już dlatego, że Sąd odwoławczy w celu rozstrzygnięcia wątpliwości co do stanu zdrowia psychicznego oskarżonego oraz ewentualności występowania u niego schorzeń neurologicznych z urzędu dopuścił dowód z kompleksowej opinii biegłych różnych specjalności. Następnie, przeprowadzoną w postępowaniu odwoławczym opinię biegłych, w ramach przyznanych mu uprawnień (art. 7 k.p.k.), należycie ocenił, wyprowadzając z niej trafne wnioski, których skarżący skutecznie nie podważył. Z wyłuszczonych powyżej powodów nie może być też mowy o naruszeniu art. 201 k.p.k.

Bezzasadny jest również zarzut z punktu 1b, w którym obrońca skazanego zarzuca Sądowi odwoławczemu samodzielne rozstrzygnięcie kwestii wymagającej wiadomości specjalnych „dotyczącej ewentualnej niepoczytalności oskarżonego spowodowanej chorobą nowotworową”. Niczego takiego bowiem Sąd Okręgowy w Krakowie samodzielnie nie rozstrzygnął. Przeciwnie, w tej kwestii Sąd ten korzystał z pomocy osób posiadających wiedzę specjalną, a więc biegłych lekarzy psychiatrów. I to właśnie dwa zespoły biegłych tej specjalności zgodnie i kategorycznie wykluczyły, aby oskarżony w chwili czynu miał zniesioną poczytalność. Opiniujący biegli, co jednoznacznie wynika z obu opinii, analizowali i oceniali dostępne dane dotyczące chorób i leczenia oskarżonego, w tym leczenia oskarżonego z powodu podejrzenia padaczki oraz leczenia onkologicznego (opinia

sądowo - psychiatryczna z dnia 4 stycznia 2018 r. - k. 154- 156 i 158; opinia ZMS [...] - k. 574 - 578). W realiach tej sprawy nie ma więc żadnych wątpliwości co do poprawności ustaleń w tym przedmiocie.

Dlatego podniesione w kasacji zarzuty musiały być ocenione jako bezzasadne w stopniu oczywistym, a kasacja oddalona na posiedzeniu na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, przy czym o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art.637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

[PGW]

[ms]